Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Refugiul de la Stillhouse Lake

RACHEL CAINE

Traducere din limba engleză de
CRISTINA NEMEROVSCHI

PASSPORT
HERG BENET
2018

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

1.

Gwen Proctor
Patru ani mai târziu
Stillhouse Lake, Tennessee

— Acum.

Trag adânc aer în piept și simt mirosul de praf de pușcă și transpirație stătută. Îmi potrivesc corpul în poziția corectă, ochesc, apoi apăs trăgaciul. Îmi păstrez echilibrul, pregătită pentru șoc. Sunt oameni care clipesc involuntar și tresar de fiecare dată când glonțul țâșnește pe țeavă. Am descoperit că eu n-o fac. Nu e vorba despre exercițiu, ci doar o chestie fizică, un reflex. Cred că fără să închid ochii simt cum controlez mai bine totul.

Arma puternică de calibrul 357 vâjâie și zvâcnește, dar nu mă concentrez pe zgomot sau pe lovitură. Doar pe ținta pe care o am de atins, în marginea culoarului. Dacă m-aș lăsa distrasă – poate de agitația celorlalți trăgători, bărbați, femei, chiar și câțiva adolescenți – mi-aș rata ținta. Explozia prafului de pușcă, chiar și amortizată de căștile de protecție de pe urechi, tot sună ca o furtună constantă, dezlănțuită, care nu se sfârșește niciodată.

Termin de tras cu arma, eliberez cilindrul și cartușele goale, apoi așez pistolul pe suport. Îmi scot căștile și ochelarii.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

— Gata.

Din spatele meu, instructorul îmi spune să pășesc într-o parte. Mă conformez. Îmi ia arma și o examinează, dă din cap, apoi trage ținta pe care am ochit-o mai aproape, ca să vedem rezultatul.

— Este foarte bine că ai respectat regulile de siguranță, zbiară el.

Are vocea răgușită și puternică, ca să se facă auzit prin căștile de protecție pe care le purtăm aici cu toții. Nu e de mirare că timbrul îi este grav, își petrece întreaga zi urlând.

— Sper ca și precizia mea să fie bunicică, zbier și eu ca răspuns.

Dar știu deja că este bună. Pot vedea că am reușit să trag numai în centru, unde sunt cercurile roșii.

— Drept la țintă, spune instructorul și îmi arată degetul mare. Bună treabă, domnișoară Proctor.

— Mulțumesc pentru că ai făcut totul să meargă așa ușor, îi răspund.

Face un pas în spate și mă lasă să vâr pistolul în tocul lui. Totul e în siguranță acum.

— Vom trimite rezultatele tale mai departe și cu siguranță vei obține permisul de port-armă cât ai clipi, mă asigură el.

E un bărbat tânăr, cu părul ciufulit, fost ofițer în armată. Are un ușor accent sudist, care totuși nu prezintă cadența veselă pe care o întâlnești printre originarii din Tennessee... mai degrabă din Georgia, cred. E arătos, dar are cu cel puțin zece ani sub limita de vârstă de la care aș putea să mă gândesc la ceva romantic între noi. Dacă m-aș mai gândi vreodată la așa ceva. Mereu este foarte politicos. Nu mă scoate din *domnișoara Proctor* niciodată.

Îmi strânge mâna, iar eu îi zâmbesc bucuroasă, mai

mult un rânjet de satisfacție, de fapt.

— Pe data viitoare, Javi.

Avantajul vârstei mele mai înaintate, și a faptului că sunt femeie. Îmi permit să-i spun pe numele mic. În prima lună i-am spus și eu *domnul Esparza*, până când m-a rugat să-l tutuiesc.

— Data viitoare..., începe el, dar ceva îi captează atenția, iar ochii îi intră imediat în alertă. Nu mai trageți! Nu mai trageți!

Simt o descărcare puternică de adrenalină și rămân înțepenită pe loc, dar nu are legătură cu mine. Treptat, tot zgomotul încetează, iar oamenii își lasă armele jos, în timp ce instructorul pășește hotărât printre ei. Iată, cel spre care se îndreaptă este un ins voinic, cu un pistol semiautomat. Javi îi cere să lase pistolul și să se îndepărteze.

— Da' ce-am făcut?, întreabă bărbatul, pe un ton pus pe harță.

Îmi ridic geanta, cu nervii încă întinși, apoi mă îndrept spre ușă. Nu mă grăbesc. Îmi dau seama că bărbatul nu ascultase ce îi ceruse Javi, ba dimpotrivă, intrase în defensivă. O idee nu prea inspirată. Fața lui Javi devine rigidă, iar limbajul corporal denotă hotărâre.

— Descărcați arma și așezați-o pe raft, domnule. Chiar acum.

— Nu e nevoie de atâta dramă. Știu ce fac! Trag cu pușca asta de ani de zile!

— Domnule, am văzut când ați îndreptat un pistol încărcat în direcția altui trăgător. Cunoașteți regulile. Trebuie să-l îndreptați spre țintă, atâta tot. Acum, vă rog să lăsați arma. Dacă nu-mi urmați instrucțiunile, voi chema poliția. Mă înțelegeți?

Când este calm, Javier Esparza e o cu totul altă persoană. Instrucțiunea a fost spusă pe un ton puternic,

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

care reverberează în întreaga sală. Trăgătorul recalcitrant aruncă arma pe tejghea, în lateral.

Vocea lui Javi e acum clară și blândă.

— Domnule, v-am rugat să scoateți gloanțele.

— Așa am făcut.

— Dați-vă la o parte.

În timp ce bărbatul se holbează, Javi se întinde spre pistol, scoate cartușul, apoi și glonțul, pe care îl pune alături de pistol.

— Așa ajung oamenii să fie omorâți. Dacă nu știți cum să descărcați o armă și cum să trageți, va trebui să vă antrenați în altă parte. La fel, dacă nu sunteți în stare să ascultați comenzile instructorului. Vă puneți în pericol pe dumneavoastră și pe cei de aici dacă ignorați regulile de siguranță, știți?

Fața bărbatului capătă o culoare roșu aprins, o tentă nefirească, iar pumnii i se strâng.

Javi pune arma la loc, exact în starea în care era înainte să fi fost ridicată. Dă câțiva pași înapoi și îl privește pe bărbat în ochi. Javi poartă blugi și un tricou polo albastru, iar bărbatul cu pistolul poartă o cămașă cu imprimeu de camuflaj și pantaloni uzați de uniformă militară, dar în ciuda acestui fapt pentru toată lumea e evident care dintre ei ar fi mai potrivit să dea ordine în armată.

— Părerea mea este că ați terminat pe ziua de azi. Nu e bine să trageți niciodată cu arma când sunteți nervos.

Nu am mai văzut un bărbat atât de împins la limită, gata fie să facă un gest de violență extremă, fie un atac de cord. Mâna îi tremură și pot să-mi dau seama că se întreabă oare cât i-ar lua să ajungă cu mâna întinsă până la pistol, să-l încarce și să înceapă să tragă. Atmosfera e încărcată, densă, și mă trezesc că desfac cu o mână fermoarul genții mele, iar mintea calculează pașii – la fel

cum o face și el – pe care ar trebui să-i fac înainte să trag, dacă va fi nevoie. Sunt rapidă. Mai rapidă decât el.

Javier nu e înarmat.

Tensiunea se spulberă când un alt bărbat face câțiva pași și se plasează între mine și tipul nervos. E mai scund decât Javi și decât bărbatul cu fața roșie ca racul, iar părul lui blond nisipiu i-a crescut mult în ultima vreme și îi acoperă urechile. Nu e genul musculos. L-am mai văzut pe aici, dar nu știu cum îl cheamă.

— Haideți acum, domnule, să strângeți lucrurile, zice el cu un accent care nu pare de Tennessee, ci mai mult din vest.

Genul de accent pe care-l auzi în cântecele folk. E o voce calmă, nestridentă, care îți lasă senzația de rațional.

— Băiatul de la sală doar își face treaba, așa-i? Și să știți că are dreptate. Dacă te apuci să tragi cu pușca fiind nervos, cine știe ce se poate întâmpla.

E extraordinar să vezi cum furia individului se risipește, de parcă cineva ar fi deschis un robinet și s-ar fi scurs toată pe acolo.

Trage adânc aer în piept de câteva ori, iar nuanța pielii începe să i se apropie de cea firească. Dă apoi din cap, cumva rigid:

— La dracu'. Cred că m-a luat valul pe aici. Nu se va mai întâmpla.

Bărbatul celălalt încuviințează la rândul lui din cap și se întoarce la locul lui de tras, evitând privirile curioase ale celor din jur. Începe să-și verifice arma, care e orientată regulamentar.

— Domnule Getts, haideți să vorbim afară, zice Javier, politicos, dar fața omului se schimonosește din nou și văd că îi pulsează puternic o venă la tâmplă.

Începe să protesteze, apoi își dă seama de greutatea

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

tuturor ochilor ațintiți asupra sa, așa că intră înapoi în separeul lui și începe să-și strângă lucrurile.

— Fir-ați ai dracului de colorați căcăcioși, mormăie el, apoi se împleticește spre ușă.

Mă pregătesc să-i spun vreo două, dar Javi îmi pune o mână pe umăr, iar ușa se trântește în urma bărbatului certăreț.

— E amuzant cum nenorocitul ăla l-a ascultat pe acel tip doar fiindcă e alb, în loc să te asculte pe tine, supraveghetorul de sală, spun.

Toți avem pielea albă aici, în afară de Javier. În Tennessee nu lipsesc neapărat hispanicii, dar nu ți-ai da seama de asta dacă te-ai uita doar la cei care se pregătesc să tragă acum cu arma.

— Carl Getts e un mizerabil și nu îmi doresc să mai calce pe aici, spune Javi.

— Nu contează. Nu-l poți lăsa să-ți vorbească așa, spun eu și îmi dau seama că mi-ar fi plăcut să-l pocnesc pe individul ăla fix în dinți.

Chiar dacă n-ar fi dus la nimic bun. Tot mi-ar fi plăcut s-o fac.

— Eh, poate vorbi cum are chef. Asta e minunăția de a trăi într-o țară liberă.

Javi pare relaxat, amabil.

— Asta nu înseamnă că nu vor fi consecințe, domnișoară. Va primi o înștiințare și nu va mai putea să calce pe aici. Nu pentru cum a vorbit, ci fiindcă nu am încredere că nu îi va pune în pericol pe ceilalți trăgători. Nu doar că avem dreptul să refuzăm accesul persoanelor agresive, dar chiar ni se cere să o facem.

Îmi zâmbește. Mai mult un rânjet, de fapt.

— Iar dacă va dori să aibă o discuție cu mine în parcare, după povestea asta... o putem face.

— Poate că-și va aduce și tovarășii de pahar.

— Ar fi distractiv.

— Deci, cine era tipul care a intervenit?

Fac un semn cu capul înspre acel bărbat, care deja și-a pus căștile de protecție. Sunt curioasă, pentru că nu l-am mai văzut pe aici.

— Sam Cade, spune Javi și ridică din umeri. E în regulă, un tip nou. M-am mirat că s-a băgat, totuși. Cei mai mulți n-ar fi făcut-o.

Îi întind mâna, iar el mi-o scutură.

— Vă mulțumesc, domnule. Vă pasă de siguranța tuturor de aici, e mare lucru.

— Datorez atâta lucru celor care vin să tragă la noi. Aveți grijă acolo, afară, îmi spune Javi și se întoarce spre clienții lui. Acum!

Mă întorc cu spatele și pornesc spre ieșire, în timp ce ploaia de gloanțe începe din nou. Confruntarea dintre bărbatul agresiv și Javi mi-a distrus un pic starea de spirit, dar tot mă simt ușurată când îmi las căștile pe tejgheaua de la ieșire. *În siguranță să poarte o armă*. M-am gândit mult timp la asta și am fost în dubii, neștiind dacă îmi doresc ca numele meu să apară în acte oficiale. Am avut mereu câte un pistol, dar nu și un permis de port-armă. Acum însă mă simt destul de sigură pe mine încât să fac și acest pas.

Deschid portiera mașinii și telefonul îmi bâzâie, iar eu bâjbâi după el în timp ce îmi arunc echipamentul pe bancheta din spate.

— Da?

— Doamna Proctor?

— Domnișoara Proctor, spun din inerție, apoi mă uit să văd cine m-a sunat.

Îmi înăbuș un suspin de exasperare. Biroul directoarei

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

de la școală. Cineva din consiliul de administrație mă sună. Este o persoană cu care deja, din nefericire, am devenit familiară.

— Îmi pare rău să vă anunț, dar fiica dumneavoastră, Atlanta...

— A intrat într-un bucluc, termin eu fraza. Buclucul de marți, spun, în timp ce ridic o trapă sub mașină, unde las arma, apoi trag covorașul ca să acopăr.

Femeia de la celălalt capăt face un sunet de dezaprobare, iar vocea îi e mai ridicată când îmi răspunde:

— Nu e amuzant, doamnă Proctor. Doamna directoare va dori să veniți să aveți împreună o discuție serioasă. Este al patrulea incident în numai trei luni, iar acest tip de comportament este inacceptabil la o fată de vârsta lui Lanny!

Lanny are paisprezece ani, ceea ce e o vârstă perfectă pentru a începe să fie greu de strunit, dar nu o spun cu voce tare. Doar întreb ce s-a întâmplat. Las ușa Jeep-ului deschisă, să iasă căldura sufocantă. Nu reușisem să găsesc un loc la umbră, în parcarea clădirii.

— Directoarea ar vrea să discutați personal aceste aspecte. Fiica dumneavoastră trebuie să fie luată din biroul dânsei. A fost exmatriculată pentru o săptămână.

— O săptămână?! Ce naiba a făcut?

— Cum spuneam, doamna directoare ar dori să discutați între patru ochi. În jumătate de oră e bine?

Jumătate de oră nu e suficient ca să ajung acasă și să-mi fac un duș, pentru a scăpa de mirosul prafului de pușcă, dar poate că e mai bine așa. Să am o aromă de praf de pușcă poate că mi-ar da mai multă prestanță în cazul de față.

— Bine. Voi fi acolo.

O spun cât pot de calmă. Cele mai multe mame ar fi furioase și supărate. Dar, în lunga istorie de dezastre a

familiei mele, exmatricularea fiicei nu merită mai mult de o ridicare din sprânceană.

Imediat cum închid telefonul, îmi bâzâie un mesaj tocmai primit, și mă gândesc că asta trebuie să fie Lanny, care vrea să-și expună partea ei de poveste înainte să o aud pe aia oficială.

Nu e Lanny, totuși. În timp ce apăs pedala Jeep-ului, văd numele fiului meu scris pe ecran. Connor. Îl deschid și îl citesc – e scurt și la obiect: *Lanny s-a luat la bătaie. 1.* Îmi ia o secundă să mă prind ce vrea să însemne a doua propoziție, dar apoi îmi dau seama că numărul 1 semnifică victorie. Nu-mi dau seama dacă fiul meu e mândru sau disperat. Mândru că sora lui a câștigat bătaia, sau speriat că asta va duce la exmatricularea amândurora. Este o frică întemeiată. Ultimul an a fost un echilibru fragil între despachetatul cutiilor și împachetatul la loc, și nu-mi doresc nici eu să ieșim iarăși din rutina pe care cu greu am obținut-o. Copiii au nevoie de un pic de liniște, stabilitate și de sentimentul că sunt în siguranță. Connor deja are probleme cu anxietatea. Lanny a dezvoltat un comportament rebel. Niciunul dintre noi nu mai este o ființă întreagă. Încerc să nu mă învinuiesc pe mine pentru asta, dar e foarte greu.

Cu siguranță nu e vina *lor*.

Îi dau un reply scurt, apoi ies cu spatele. În ultimii ani am schimbat multe mașini, dar Jeep-ul... pur și simplu îl ador. L-am cumpărat ieftin pe Craigslist, o tranzacție rapidă și anonimă, și este mașina perfectă pentru terenul abrupt și plin de cioturi de copaci care înconjoară lacul, pentru pietriș, pentru dealurile care sunt ultimul popas înaintea munților aflați mereu în ceață.

Jeep-ul ăsta e un luptător. A trăit vremuri grele. Are niște probleme cu direcția, la accelerație trebuie să te

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

străduiești ceva. Dar, în ciuda cicatricilor, a supraviețuit și continuă să treacă prin viață.

Simbolismul respectiv nu-mi e străin. Nimic întâmplător.

O iau în jos pe pantă, trec pe sub pini, iar soarele amiezii arde din nou. Clădirea poligonului rămâne în urmă, iar eu continui pe șoseaua care duce spre lac. Apa e albastru-verzuie, iar lumina aruncă scântei la suprafață. Stillhouse Lake este o bijuterie discretă. Fusese o comunitate selectă și restrictivă, dar odată cu criza financiară fondurile lor s-au cam prăbușit, așa că acum porțile sunt deschise pentru cine are chef să se mute aici. Poarta care inițial trebuia trecută pentru a avea acces a rămas părăsită, spre bucuria păianjenilor și uneori a ratonilor. Dar, chiar și așa, iluzia unei bogății apuse mai persistă aici – casele au tavan înalt, sunt frumos decorate, deși unele nou construite arăta mai mult a cabane de lemn, ascunse printre ele. Pe lac te poți plimba cu barca, contra cost, dar nu prea se înghesuie nimeni, nici măcar dacă e vreme frumoasă. Pinii înalți par că ating cerul, iar eu trec pe lângă ei, pe drumul îngust... iar sentimentul că totul aici e așa cum trebuie să fie mă lovește din nou.

Nu am găsit prea multe locuri în ultimii ani în care să mă simt în siguranță și clar niciunul din ele nu a putut fi numit casă, în ce mă privește. Dar acest loc – lacul, dealurile, pinii, tăcerea și sălbăticia – îmi eliberează o parte din mine despre care nu credeam că avea să se mai relaxeze vreodată. Prima dată când l-am văzut, m-am gândit: *Aici este*. Nu cred în reîncarnare, dar am simțit ca și cum l-aș fi recunoscut dintr-o altă viață. Un fel de acceptare. Destin.

La naiba, Lanny, nu vreau să las totul în urmă din nou doar pentru că tu nu poți învăța să te integrezi. Nu ne face asta.

Gwen Proctor e cea de-a patra identitate pe care am avut-o de când am plecat din Wichita. Gina Royal e moartă și îngropată. Nu mai sunt acea femeie. De fapt, acum de abia o mai pot recunoaște, acea creatură vulnerabilă care se prefăcea nonstop și încerca să aplaneze orice conflict care se pregătea să izbucnească.

Care a fost complice, deși nu a avut nici cea mai vagă idee.

Gina e moartă de mult, și nu o plâng. O simt atât de departe, încât nu aș recunoaște persoana care am fost nici dacă aș trece pe lângă mine pe stradă. Îmi pare incredibil de bine că am evadat dintr-un iad în care nici nu știam că ard. Sunt fericită că i-am scos și pe copii de acolo.

Și chiar și ei s-au reinventat – obligați fiind să o facă, desigur. Le-am dat voie să-și aleagă noile nume de fiecare dată când a trebuit să ne mutăm, și cu regret am fost nevoită să le refuz pe unele destul de creative, prea creative. De data asta, sunt Connor și Atlanta – Lanny, pe scurt. Niciodată nu mai folosim din greșeală vechile noastre nume, cele primite la naștere. *Numele noastre de prizonieri*, le spune Lanny. Nu se înșală, deși urăsc că fiul și fiica mea gândesc așa despre fostele lor vieți acum. Că sunt nevoiți să-și urască tatăl. El merită asta, bineînțeles, dar ei nu merită să simtă ceva atât de distructiv.

Să le dau voie copiilor mei să-și aleagă numele e tot controlul asupra propriilor lor vieți pe care li-l pot oferi, în timp ce-i târăsc după mine din oraș în oraș, din școală în școală, punând cât mai multă distanță între noi și ororile trecutului. Dar nu e destul. Niciodată nu va fi destul. Copiii au nevoie de siguranță și stabilitate, iar eu nu am reușit să le ofer. Nu știu dacă o voi putea face vreodată.

I-am ținut la adăpost de lupi, măcar atât. Cea mai de bază menire a unui părinte, să îi țină pe răpitori departe,